

og med treemnene selv, men det har helsa satt en stopper for. Nå kjøper han trebor- for hånd i til sammen 30 forskjellige prosesser.

– Han bruker ikke hansker, nær- mest hvisker arbeidskollega Åge til meg.

Han viser fram sine egne hanske- kledde never, de små hullene i han- sketøyet over knokene.

– Det er bedre å få hull i hanskene enn på hendene. Men når du har holdt på så lenge som Ulf, gjør du ingen feil lenger.

Han begynte som guttunge med å klistre firmalogoen på farens ferdige ski. I 1965 tok han over, to år etter døde faren. I mange år jobbet Ulf alene, først de siste to åra har sønnen og kollegaen kommet til. Hver ski består av

mellom 45 og 50 sammenlimte trebi- ter, og går gjennom nærmere 30 ulike behandlinger fra planke til ferdig ski.

EN ALARM uler plutselig.

– Klokket er ett. Det er bare en test, sier Ulf og løfter hånda avvæpnende.

Det spraker i en radio, mannen i den andre enden gir beskjeder og øns- ker mannskapet en god helg.

I tretti år har Ulf vært med i det lo- kale brannkorpset, for å treffe folk, som han sier. Brannmennene er blitt mer enn gode kolleger. Det ble tydelig da hele Rønnings livsverk sto på spill en høstkveld for sju år siden.

Stolt: Hunden Trixie vokter lageret der de ferdige skiene står oppstilt.

Tirsdag 22. oktober 2002 har verk- stedet besøk av to menn, på jakt etter gode emner til å lage pil og bue. De er begge snekkere av yrke, og da han er seint ute til barnevaktavtalen, lar han dem gjøre seg ferdige alene. Da han sjekker innom seinere på dagen, er alt i orden. Tilsynelatende. Om kvelden går brannalarmen, og de ringer fra sentralen.

– Er du hjemme? spør kollegaen.

– Nei, jeg sitter barnevakt hos dat- teren min, svarer Ulf.

– Vel, jeg må bare si det. Det er på verkstedet ditt det brenner.

EN TREFLIS hadde satt seg fast i saga og antent en bitte liten glo. Gloa for- svant inn i maskinen, ned lufrøret helt til fliskjelleren. Da det smalt, blåste vinduene tjue meter ned veien.

Sønnen kom løpende fra nabohu- set, han trodde faren var i kjelleren og prøvde desperat å komme seg inn. Men det var nytteløst, fliskjelleren var et flammehav. Han løp opp i foreldre- nes leilighet. Den var tom.

– Gjett om han ble glad da jeg svarte på mobilen, sier Ulf.

Han var selv med i det vanskelige sløkkingsarbeidet. Men verkstedet måtte rives, skadene var for store. Den